

Изјава немачког министра Вестервелера да је независност КиМ чињеница и да све земље ЕУ треба да је прихвате упућује на питање зашто САД и ЕУ тако упорно стоје иза политичког пројекта који све више показује да су му европске вредности далеко.

Прича о антисрпској усмерености запада пада у воду пред чињеницом да су САД исто поступиле и у случају Македоније у који су уплетени и албанска мањина и Грчка. Грчка је инсистирала да се Македонија не сме тако звати, а Македонци захтевају то име. Када су САД тржиле од Владе Македоније да изврши федерализацију земље у корист Албанаца, као шаргарепу су понудили да признају Македонију под тим именом. Македонци су то прихватили. Добили име, а изгубили суверенитет над великим делом територије. Највише је изгубила Грчка, јер је њен савезник и заштитник Вашингтон задовољио албанску мањину у Македонији на њен рачун.

Основно је питање зашто САД и ЕУ толико „воле” Албанце, а „мрзе” Грке, Македонце и Србе? Одговор није нимало тежак. Свако ко прати политику САД и ЕУ види да је њихов највећи проблем борба против тероризма и покушај да са исламским светом пронађу модус вивенди. При томе, сви би требало да знају да је незадовољство исламског света у односу на САД и ЕУ засновано на чињеници да главни проблем муслимана – Израел – постоји само захваљујући подршци САД и ЕУ. И да Израел упркос својој великој храбрости и вештини не би могао да преживи без подршке запада. Стога запад на све могуће начине покушава да докаже да његова подршка Израелу није антиисламски устројена, али то нико у исламском свету не узима за озбиљно. Муслимани траже дела, а не речи.

Дело би било да се присили Израел да врати Јерусалим, уништи насеља на Западној обали, врати избегле Арапе из 1948. и призна Палестину. Кривац за неприхватање тих захтева за муслимане није Тел Авив него запад. И ту је узрок неспоразума. Да би парирали нерасположењу ислама, САД и ЕУ у сукобу других немуслимана и муслимана подржавају муслимане, да докажу да нису против ислама. Босна и КиМ су идеални примери. То су најсекуларизованији муслимани. За њих запад мисли да су пример како се може бити муслиман и имати секуларну државу. Помоћи њима значи показати исламу да нису против њега и друго да ће такав „секуларизовани” ислам бити пример осталим муслиманима како се може чувати вера, а градити држава уклопљена у западне токове. Као карактеристична нека послужа изјава садашњег потпредседника САД Џозефа

Бајдена. Он је рекао да „КиМ треба дати независност, јер ће то бити пример за исламски свет. Тако ће муслимани видети како су САД помогле да КиМ буде пример мултиетничке демократије”.

А то је трагична заблуда. За муслимане Јерусалим је треће свето место. Одатле се Мухамед уздигао на небо на свом крилатом коњу Бураку. На том месту је подигнута џамија Ал Акса, коју сада политички контролишу Израелци. Одустати од повратка Јерусалима под муслимански суверенитет, значи бити осуђен на паклене муке. Никакав Космет или Босна не могу заменити Јерусалим. Можете муслиманима дати и Њујорк, они ће опет, а то је са тачке гледишта ислама сасвим легитимно, бити незадовољни.

Тако запад прави, по себе, трагичне грешке. Незадовољство ислама се не смањује него повећава. И још важније, уступци на Косову и Метохији се доживљавају као тријумф праве вере. Што је опет са тачке ислама сасвим у реду и за поштовање. Јер, религиозни муслиман мора да се бори да рајско блаженство обезбеди сваком човеку на свету. Како се исламско спасење успоставља применом шеријата, а томе се Американци противе, онда је логично да запад спречава ширење шеријата, јер је то пут којим се иде ка укидању САД. Према томе за муслимане би било логично да Американци на Косову и Метохији буду против пројекта Хашима Тачија. Зато што он много више него Србија омогућава ширење шеријата. А САД га подржавају. Дакле то се не би могло десити, мисле религиозни муслимани, да једина права вера није ислам.

Ту чињеницу је приметио и Зоран Ћинђић, али нажалост касно и за себе и Србију. У свом последњем интервјуу је рекао: „...Ризик је да неки дођу у искушење да на примеру Космета показују како запад није против муслимана у целини него само против Садама Хусеина. Стога сам учинио све што сам могао да... покренемо косметско питање паралелно са питањем Ирака. Моја намера је да свету кажемо да нисмо ничији жетон у резерви, којим би неко намиривао своје дугове”.

Члан Управног одбора комитета 43 за Политикологију религије у ИПСА (Међународно удружење за Политичке науке)

(Политика)